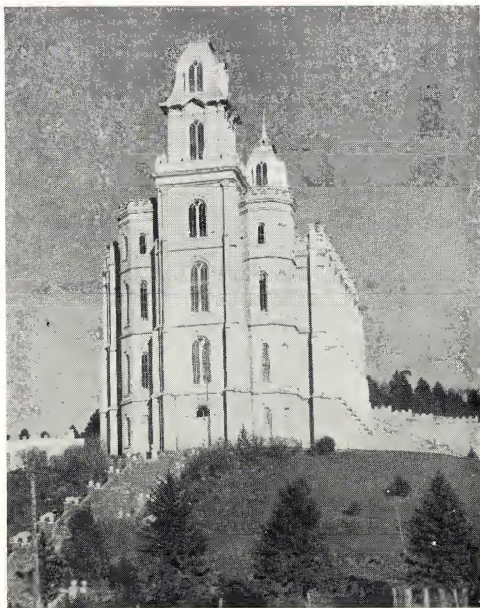

De Ster

De Manti Tempel

De tempelgrond ingewijd: 25 April 1877

Inwijding van de Tempel: 21 Mei 1888

*door Lorenzo Snow
apostel*

November 1956

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

56e JAARGANG

Nr 11

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

Blz.

Van de Redactie 331

Een wonderbaar werk en een wonder . . 332

Onze Zonnehoek 343

Idylle, door Alice Nahon 351

Studiegids voor Huisbezoekers 352

Muziek in onze Zending, verzorgd door
Elder A. L. Lyon 354

O.O.V. 356

Gebeurtenissen in de zending 357

Aankomst en vertrek 358

Vrede 360

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

VAN DE REDACTIE

Een Huwelijk

„Is dat iets bijzonders, een huwelijk?” zult ge vragen. „Er trouwen dagelijks duizenden mensen in de wereld!” Zeker, er zijn inderdaad vele jonge mannen en vrouwen, die elkander trouw beloofd hebben en als jonggehuwden arm in arm staan ergens, zoals deze jonge mensen op bijgaande photo. Maar de plaats, waarop dit echtpaar staat, is wel een heel bijzondere, zoals ge met één oogopslag ziet: zij staan voor het Huis des Heren, voor de hoofdingang van de Zwitserse Tempel, alwaar zij de 22ste september 1956 door Gods bevoegde dienaren voor tijd en eeuwigheid aan elkander werden verbonden.

En dat van deze plechtigheid in de „Ster” melding wordt gemaakt, is omdat deze jonge mensen het eerste paar zijn in de Nederlandse Zending, wie dit grote voorrecht te beurt valt.

Het zijn Henri Gaster en Wya Gaster-Frölich van de Haagse Gemeente. De redactie van de „Ster” beschouwt het als een voorrecht deze beide jonge mensen door middel van ons Kerkblad van harte geluk te mogen wensen. Dat God hen rijkelijk moge zegenen op hun levensweg!

A. D. JONGKEES.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

HOOFDSTUK 5

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER ZAL GESCHIEDEN

Noodzaak voor een herstelling

Wij hebben er reeds op gewezen dat de profeten een algemene afval van de waarheid voorzagen en dat een dergelijke toestand in de wereld bestond toen Joseph Smith het bos inging om te bidden. Daar dit waar was, moest noodzakelijkerwijze een herstelling van het evangelie volgen indien de wereld niet in geestelijke duisternis zou worden gelaten. Petrus zeide:

„En wij achten het profetische woord daarom des te vaster, en gij doet wel er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten.” (II Petrus 1:19.)

Het schijnt nu juist om de woorden der profeten nader te beschouwen. Wij verwijzen eerst naar de woorden van Jesaja, reeds in het voorgaande hoofdstuk aangehaald, daar het bezoek van de Vader en de Zoon aan Joseph Smith de eerste schrede vormde van het *wonderbare werk en een wonder*, dat de Here beloofde te verrichten:

„En de Here zeide: Omdat dit volk Mij slechts met woorden nadert en met zijn lippen eert, terwijl het zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar; de wijsheid van zijn wijzen zal te niet gaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan.” (Jes. 29:13-14.)

Waaruit zou waarlijk een wonderbaar werk en een wonder bestaan? Waarom zouden eerlijke beminnaars der waarheid de aankondiging van zulk een werk niet verwelkomen? Zou enige generatie geopenbaarde waarheid verwerpen, wanneer die uit de hemel is gezonden, evenals zij de Christus hebben verworpen toen Hij onder de mensen kwam? Waarom schijnt het zoveel gemakkelijker om de dode profeten te aanvaarden en in hen te geloven dan om hetzelfde te doen met levende profeten?

De herstelling of „wederoprichting” aller dingen

De Here was voornemens bij het tot stand brengen van dit wondervolle werk en een wonder, zoals door Hem beloofd, een „wederoprichting aller dingen” te bewerkstelligen, en Hij inspireerde Petrus om aldus te profeteren tot degenen, die zijn Here hadden gekruisigd:

„Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat

er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, En Hij de Christus, die voor u te voren bestemd* was, Jezus, zende; Die de hemel moest opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van Zijn heilige profeten van oudsher." (Hand. 3 : 19-21.)

Laten wij deze belofte eens ontleden: (1) opdat hun grote zonde hun mocht worden vergeven; (2) dat de Here hun wederom diezelfde Jezus mocht zenden, Die hun te voren gepredikt was; (3) dat er een „wederoprichting aller dingen” zou zijn „waarvan God gesproken heeft bij monde van Zijn heilige profeten van oudsher.”

Wanneer wij uitzien naar de tweede komst van Christus, zoals hierin beloofd, moeten wij beseffen, dat Hij niet zal komen alvorens er een „wederoprichting aller dingen” is geweest. Het is duidelijk, dat er geen wederoprichting kan plaats vinden van hetgeen niet weggenomen is. Daarom is deze tekst ook een duidelijke voorspelling van de afval — van het wegnemen van het evangelie van de aarde — met een belofte van een volledige herstelling van alle dingen, waarvan gesproken is door alle heilige profeten sinds het begin der aarde.

Paulus moet aan de tijd van zulk een volledige herstelling gedacht hebben toen hij het volgende aan de gemeente in Efeze schreef:

„Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelf.

Om in de bedeling van de volheid der tijden, wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in de hemel is en dat op de aarde is.” (Efeze 1 : 9-10.)

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen beweert, dat dit de Bedeling van de Volheid der Tijden is, en dat de Here door middel van de „wederoprichting aller dingen” voorzieningen gemaakt heeft om „alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in de hemel is en dat op de aarde is.” Deze „wederoprichting aller dingen” zal echter niet volledig zijn tot aan het einde van de duizend jaren van het persoonlijke bestuur van Christus op aarde, wanneer de dood te niet wordt gedaan. (Zie I Cor. 15 : 24-26.) Er is geen ander soortgelijk plan in de huidige wereld.

Gods koninkrijk in de laatste dagen

Toen de Here de Profeet Daniël de verklaring gaf van de droom van Nebucadnezar, zag hij het opkomen en ondergaan van de koninkrijken der wereld, hetgeen een interessante studie geeft wegens de juistheid er van. Het belangrijke er van was echter zijn woord, dat de God des hemels in de laatste dagen een koninkrijk zou oprichten, dat tenslotte alle andere koninkrijken zou onderwerpen en zou worden als een grote berg, die de ganse aarde zou vullen:

*) in plaats van „bestemd” staat in sommige bijbelvertalingen „gepredikt”.

„Daniël gaf de koning ten antwoord: De verborgenheid waarnaar de koning vraagt, kunnen geen wijzen, bezweerders, geleerden of waarzeggers de koning te kennen geven.

Maar er is een God in de hemel, die verborgenheden openbaart; Hij heeft de koning Nebucadnezar bekend gemaakt wat in de laatste dagen geschieden zal. Uw droom en de gezichten die u op uw legerstede voor ogen kwamen, waren deze.....

Terwijl gij bleef toezien, raakte, zonder toedoen van mensenhanden een steen los, die het beeld trof aan de voeten van ijzer en leem en deze verbrijzelde..... maar de steen die het beeld getroffen had, werd tot een grote berg, die de gehele aarde vulde.....

Maar in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet te gronde zal gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk zal overgaan: het zal al die koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde maken, maar zelf zal het bestaan in eeuwigheid.” (Daniël 2: 27-28, 34-35, 44.)

De vestiging van Zijn koninkrijk door „de God des hemels” zou de grootste gebeurtenis der „laatste dagen” zijn. Hoewel het begin er van gering en onbetekenend zou zijn, zijn uiteindelijke bestemming is om de ganse aarde te vullen met Christus onze Here aan het hoofd er van. Het koninkrijk zou gegeven worden aan de heiligen van de Allerhoogste, opdat zij het voor eeuwig zouden bezitten.

Met al onze ontwikkeling en vooruitgang van de huidige (en laatste) dagen, zowel op wetenschappelijk gebied als anderszins, zouden wij ons dan ook niet moeten bekommeren over de beloofde ontwikkeling op geestelijk gebied? Daniël geeft ons het vaste woord der profetie:

„Ik bleef toekijken in de nachtgezichten en zie, met de wolken des hemels kwam iemand gelijk een mensenzoon; hij begaf zich tot de Oude van dagen, en men leidde hem voor deze;

En hem werd heerschappij gegeven en eer en koninklijke macht, en alle volken, natiën en talen dienden hem. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en zijn koningschap is een, dat onverderfelijk is.....

Daarna zullen de heiligen des Allerhoogsten het koningschap ontvangen, en zij zullen het koningschap bezitten tot in eeuwigheid, ja, tot in eeuwigheid der eeuwigheden.” (Daniël 7: 13-14, 18.)

In een openbaring aan Joseph Smith heeft de Here op 24 februari 1834 gezegd:

„Maar voorwaar zeg Ik u, dat Ik een besluit heb genomen, dat door Mijn volk zal worden verwezenlijkt, voor zover zij van dit uur af gehoor geven aan de raad, die Ik, de Here, hun God, hun zal geven.

Ziet, van dit uur af zullen zij over Mijn vijanden beginnen te zegevieren, want Ik heb het besloten.

En door acht te slaan op alle woorden, die Ik, de Here hun God, tot hen zal spreken, en ze na te komen, zullen zij nimmer ophouden te zegevieren, totdat de koninkrijken der wereld onder Mijn voeten zijn gebracht, en de aarde aan de heiligen is gegeven om deze voor eeuwig te bezitten.” (L. & V. 103: 5-7.)

In onze beschouwing van de afval verwezen wij naar hetgeen de Here aan Johannes toonde, toen deze op het eiland Patmos vertoefde. Hij zag, dat Satan macht zou worden gegeven „om tegen de heiligen

oorlog te voeren en hen te overwinnen; en hem werd macht gegeven over elke stam en natie en taal en volk." (Zie Openb. 13 : 7.)

Johannes zag verder deze profetische visioenen:

„Na deze dingen zag ik, en zie, er was een deur geopend in de hemel; en de eerste stem, die ik gehoord had, alsof een bazuin met mij sprak, zeide: Klim hierheen op en ik zal u tonen, wat *na* dezen geschieden moet." (Openb. 4 : 1.)

Herstelling van het evangelie voorspeld

Johannes zag niet alleen, dat de macht van Satan gedurende enige tijd zou heersen, maar ook zag hij, dat het „eeuwig evangelie" op-nieuw op aarde werd gebracht, dat aan alle volken gepredikt zou worden:

„En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels en hij had een eeuwig evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie; en hij zeide met luider stem: Vreest God en geeft Hem eer, want de ure van Zijn oordeel is gekomen, en aanbidt Hem, Die de hemel en aarde en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft." (Openb. 14 : 6-7.)

Indien er op aarde een volk, stam, taal of natie was geweest met het „eeuwig evangelie", zou het niet nodig zijn geweest, dat een engel het zou terugbrengen naar de aarde. Deze engel moest de inwoners der aarde ook opnieuw oproepen om de God te aanbidden, „Die de hemel en de aarde en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft." Wij hebben er reeds op gewezen, dat het eeuwig evangelie van de aarde zou worden weggenomen, en nu getuigen wij, dat het naar de aarde is teruggebracht door de engel, komende van God uit de hemel, door middel van de Profeet Joseph Smith.

De Profeet Maleachi zag eveneens deze beloofde dag van herstelling door middel van boodschappers, uit Gods tegenwoordigheid gezonden, hetgeen hij in deze woorden beschreef:

„Zie, Ik zend Mijn bode, die voor Mijn aangezicht de weg bereiden zal; plotseling zal tot Zijn tempel komen de Here, Die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds, Die gij begeert. Zie, Hij komt, zegt de Here der heirscharen." (Mal. 3 : 1.)

Een zorgvuldige beschouwing van dit vers en het volgende geeft aan, dat deze belofte betrekking heeft op de tweede komst van Jezus Christus en niet op Zijn eerste komst, daar Hij plotseling naar Zijn tempel zal komen, hetgeen Hij bij Zijn eerste komst niet heeft gedaan.

De roeping van Joseph Smith

De beloften, waarover in het bovenstaande werd gesproken en die gaan over de vestiging van een koninkrijk der „laatste dagen" door het zenden van hemelse boodschappers en de herstelling van het „eeuwig evangelie", dat in de ganse wereld gepredikt zou worden, konden niet in vervulling gaan zonder dat er op aarde iemand was, aan wie deze herstelling kon geschieden of aan wie dit kon worden overgedragen.

Dit brengt ons tot een andere belangrijke waarheid, die wij leren van het bezoek van de Vader en de Zoon aan de jeugdige Joseph Smith, n.l. dat profeten nimmer door henzelf gezonden worden — zij moeten van Godswege geroepen en gezonden worden:

„Voorzeker, de Here doet geen ding, of Hij openbaart Zijn raad aan Zijn knechten, de profeten.“ (Amos 3:7.)

Aldus met Joseph Smith, door de Here gekozen, zijn wij nu voorbereid om datgene te beschouwen, wat Hij aan de profeet Zijner keuze heeft geopenbaard.

Kritiek werd naar voren gebracht omdat de jongen, Joseph Smith, slechts in zijn vijftiende jaar verkeerde toen de Vader en de Zoon aan hem verschenen. Laten wij echter de woorden van Jezus in overweging nemen:

„Niemand naait een niet-gekrompen lap op een oud kledingstuk, anders scheurt de ingezette lap er iets af — het nieuwe van het oude — en de scheur wordt erger.

En niemand doet jonge wijn in oude zakken; anders zal de wijn de zakken doen barsten en de wijn gaat verloren met de zakken. Maar jonge wijn doet men in nieuwe zakken.“ (Markus 2:21-22.)

Wij konden niet verwachten, dat de Here iemand zou uitkiezen, die doortrokken was van de overleveringen en leerstellingen van mensen, want het zou te moeilijk zijn om een dergelijk persoon te onderrichten. Zoals Jezus zeide zou de nieuwe wijn de oude zakken doen barsten en de wijn verloren gaan. Maar door de jeugdige Joseph Smith te kiezen kon de Here hem naar Zijn verlangen onderrichten, en het zou waarlijk nieuwe wijn in een nieuwe zak zijn zonder enig conflict met het oude. Aldus zien wij, dat de Here Zijn eigen manier heeft om dingen te doen.

Dit is gewis Zijn goddelijk voorrecht en privilege:

„Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet Mijn wegen, luidt het woord des Heren.

Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten hoger dan uw gedachten.“ (Jes. 55:8-9.)

Er is nog een andere reden waarom het niet inconsequent schijnt, dat de Here slechts een jongen heeft gekozen, want wij allen leefden in de geest alvorens wij in het vlees werden geboren. De Here kende ons en was bekend met de aard van onze geesten en de mate van onze onkreukbaarheid. Daarom koos Hij Jezus Christus „eer de wereld was“ om de Verlosser der wereld te zijn:

„En nu, verheerlijkt Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.“ (Joh. 17:5.)

Dit is de reden waarom Jeremia geroepen was om een profeet voor de volkeren te zijn:

„Eer Ik u vormde in de moederschoot heb Ik u gekend, en eer gij voortkwaamt uit de baarmoeder heb Ik u geheiligd; tot een profeet voor de volkeren heb Ik u gesteld.“ (Jer. 1:5.)

Nu, natuurlijk kon Jeremia niet vóór zijn geboorte aldus zijn geroepen en geordend als hij nog niet bestond. Later zullen wij meer over dit onderwerp zeggen; en wij zullen leren, dat ook Joseph Smith vóór zijn geboorte gekozen was, evenals Jeremia.

Dit maakt het gemakkelijk te begrijpen waarom het „eeuwig evangelie” niet gevonden kon worden door in de Bijbel alleen te lezen — de oude zakken vol oude wijn konden de nieuwe wijn niet bevatten. Zo heerlijk zou de dag zijn wanneer de Here „een wonderbaar werk en een wonder” onder de mensen zou verrichten, dat Hij iemand moest uitkiezen, die in het geheel niet blootgesteld was geweest aan de onjuiste menselijke beschouwingen. Dat is waarom onze oorspronkelijke verklaring consequent is:

Dat dit de enige Christelijke kerk in de wereld is, die niet van de Bijbel afhankelijk was voor haar organisatie of vorm van bestuur; en dat indien alle Bijbels in de wereld verloren waren gegaan, wij nog steeds dezelfde beginselen zouden verkondigen en dezelfde verordeningen bedienen als door Jezus en de profeten ingesteld en onderricht. Het is waar, dat wij de Bijbel nemen om te bewijzen, dat deze beginselen en verordeningen in harmonie zijn met de goddelijke waarheden aller eeuwen, maar indien wij geen Bijbel hadden, zouden wij toch nog alle benodigde leiding en aanwijzingen hebben door middel van de openbaringen des Heren „aan zijn knechten, de profeten” in deze laatste dagen.

HOOFDSTUK 6

HET VERSCHIJNEN VAN HET BOEK VAN MORMON

Het bezoek van de engel Moroni aan Joseph Smith

Op dit punt schijnt het mij juist toe om Joseph Smith zijn eigen geschiedenis te laten vertellen van hetgeen voorviel vanaf het ogenblik, waarop de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus in het voorjaar van 1820 aan hem verschenen totdat de eerste boodschapper uit de hemel gezonden werd om hem verder onderricht te geven:

„Mijn geest was nu bevredigd met betrekking tot de sectarische wereld — namelijk, dat het niet mijn plicht was mij bij één der secten aan te sluiten, maar dat ik op dezelfde wijze moest voortgaan, totdat ik verdere aanwijzingen zou ontvangen. Ik had bevonden, dat het getuigenis van Jakobus waar was: indien iemand wijsheid ontbreekt, mag hij ze van God begeren, en hij zal ze ontvangen zonder verwijt.

Ik zette mijn dagelijkse bezigheden voort tot de één en twintigste september achttienhonderd drie en twintig, en werd gedurende al die tijd heftig vervolgd door mensen uit alle klassen, zowel godsdienstig als ongodsdienstig, omdat ik bleef volhouden, dat ik een visioen had gezien.

Gedurende de periode, die verliep tussen het tijdstip, waarop ik het visioen had gezien, en het jaar achttienhonderd drie en twintig — gedurende welke periode het mij verboden was mij bij één der godsdienstige secten van die tijd aan te

sluiten, en daar ik jong van jaren was, vervolgd werd door hen, die mijn vrienden hadden moeten zijn en mij vriendelijk hadden moeten behandelen, en, indien zij veronderstelden, dat ik misleid was, op een gepaste en welwillende wijze hadden moeten trachten mij op het juiste pad terug te brengen — was ik aan allerlei verleiding blootgesteld; en daar ik omgang had met gezelschap van allerlei aard, beging ik dikwijls dwaze fouten, en toonde de zwakheid der jeugd en de gebreken der menselijke natuur, die mij, het spijt mij dit te moeten zeggen, in verschillende verzoekingën brachten, die onaangenaam waren in Gods ogen. Doordat ik deze bekentenis afleg, behoeft niemand te veronderstellen, dat ik mij schuldig maakte aan grote of verderfelijke zonden. Een neiging tot het bedrijven van iets dergelijks heeft nimmer in mijn aard gelegen. Maar ik was schuldig aan lichtzinnigheid, en bevond mij soms in vrolijk gezelschap, enz, hetgeen niet verenigbaar is met de reputatie, die dient te worden opgehouden door iemand, die van God geroepen was, zoals ik. Dit zal echter niet vreemd zijn voor iemand, die zich mijn jeugd herinnert, en mijn opgeruimde aard kent.

Tengevolge hiervan voelde ik mij dikwijls schuldig wegens mijn zwakheid en onvolmaaktheden; maar op de avond van de bovengenoemde één en twintigste september ging ik, nadat ik mij voor de nacht te ruste had begeven, in gebed en smeekte de Almachtige God om vergeving voor al mijn zonden en dwaasheden, en tevens om een manifestatie ten einde mij te doen weten hoe ik tegenover Hem stond; want ik had het volste vertrouwen in het verkrijgen van een goddelijke manifestatie, daar ik er eerder een had ontvangen.

Terwijl ik aldus God aanriep, ontdekte ik, dat er een licht in mijn kamer verscheen, dat in helderheid toenam, totdat de kamer lichter was geworden dan op de middag. Onmiddellijk daarop verscheen er een persoon naast mijn bed, staande in de lucht, want zijn voeten raakten de vloer niet.

Hij droeg een los kleed van buitengewone witheid. Het was een witheid, die al het aardse, dat ik ooit had gezien, overtrof. Ook geloof ik niet, dat enig aards ding er zo wit en schitterend kan uitzien. Zijn handen waren bloot, ook zijn armen boven de pols. Zijn voeten en benen waren ook onbedekt tot even boven de enkel; eveneens zijn hoofd en hals. Ik bemerkte, dat hij niets anders aan had dan het kleed, daar het open was, zodat ik zijn borst kon zien.

Niet alleen dat zijn kleed buitengewoon wit was, maar de heerlijkheid van zijn verschijning ging alle beschrijving te boven en zijn gelaat was waarlijk de bliksem gelijk. De kamer was buitengewoon licht, maar niet zo helder als in zijn onmiddellijke nabijheid. Toen ik de eerste maal naar hem keek, was ik bevreesd; maar spoedig verliet de vrees mij.

Hij noemde mij bij mijn naam en zeide mij, dat hij een afgezant was, uit Gods tegenwoordigheid tot mij gezonden en dat zijn naam Moroni was; en dat God een werk voor mij had; en dat mijn naam ten goede zowel als ten kwade onder alle natïën, geslachten en talen bekend zou worden; met andere woorden: onder alle volken zou er zowel goed als kwaad over worden gesproken.

Hij zeide, dat er een boek verborgen lag, geschreven op gouden platen, en dat dit boek een verslag gaf van de vroegere bewoners van dit vasteland (Amerika) en van hun herkomst. Ook zeide hij, dat het boek de volheid van het eeuwig Evangelie bevatte, zoals dit door de Zaligmaker aan de vroegere bewoners was gepredikt.

Voorts zeide hij, dat er twee in zilveren bogen gevatte stenen bij de platen waren, die, aan een borstplaat bevestigd, de zogenaamde Urim en Thummim vormden, en dat deze stenen de personen, die in het bezit hiervan waren en deze gebruikten, in oude tijden tot Zieners maakten; dat God deze stenen voor de vertaling van het Boek had bereid.

Nadat hij mij dit had verteld, begon hij de profetieën van het Oude Testament aan te halen. Eerst citeerde hij een gedeelte van het derde hoofdstuk van Maleachi, alsmede het vierde of laatste hoofdstuk van dezelfde profetie, echter

met een kleine afwijking van de wijze, waarop het in onze Bijbels staat. In plaats van het eerste vers weer te geven zoals het in onze boeken staat, citeerde hij het als volgt:

Want zie, de dag komt, die zal branden als een oven, en alle hoogmoedigen, ja, allen, die goddeloos handelen, zullen als stoppelen verbranden; want zij, die komen, zullen hen verbranden, zegt de Here der heirscharen, zodat hun wortel noch tak gelaten zal worden.

En het vijfde vers haalde hij aldus aan:

Zie, Ik zal u het Priesterschap openbaren door de hand van Elija de Profeet, voor de komst van de grote en vreselijke dag des Heren.

Ook het volgende vers citeerde hij verschillend: *En hij zal de aan de vaderen gemaakte beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaderen wenden. Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij Zijn komst volslagen worden verwoest.*

Bovendien haalde hij het elfde hoofdstuk van Jesaja aan, en zeide, dat het spoedig zou worden vervuld. Hij citeerde ook het twee en twintigste en drie en twintigste vers uit het derde hoofdstuk der Handelingen, juist zoals deze in ons Nieuwe Testament staan. Hij zeide, dat die profeet Christus was, maar de dag „waarop zij, die niet naar Zijn stem wilden luisteren, uit het volk zouden worden uitgeroeid“, was nog niet gekomen, doch zou spoedig aanbreken.

Hij citeerde ook het tweede hoofdstuk van Joël, van het acht en twintigste tot het laatste vers. Hij zeide tevens, dat dit nog niet was vervuld, maar dat het spoedig zou geschieden. En hij verklaarde verder, dat de volheid der niet-Joden weldra zou ingaan. Hij haalde vele andere plaatsen in de Schriften aan, en gaf vele uitleggingen, die hier niet vermeld kunnen worden.

Verder zeide hij mij, dat wanneer ik de platen, waarover hij had gesproken, had ontvangen — want de tijd daarvoor was nog niet gekomen — ik deze aan niemand mocht tonen, evenmin de borstplaat met de Urim en Thummim, dan alleen aan hen, wie ik ze op bevel moest tonen; indien ik het toch deed, zou ik het leven verliezen. Terwijl hij met mij over de platen sprak, opende zich voor mijn geestesoog een visioen, zodat ik de plaats kon zien, waar de platen waren verborgen, zó helder en duidelijk, dat ik de plaats herkende, toen ik die later bezocht.

Na dit gesprek zag ik, dat het licht in de kamer zich in de onmiddellijke nabijheid van de persoon, die tot mij had gesproken, begon samen te trekken en dit duurde zo lang, totdat de kamer weer geheel donker was, toen ik op hetzelfde ogenblik als het ware een doorgang zag opengaan rechtstreeks naar de hemel, en hij opsteeg, totdat hij geheel verdwenen was en de kamer weer was, zoals vóór de verschijning van dit hemelse licht.

Ik lag over het ongewone van het gebeurde na te denken en verwonderde mij ten eerste over hetgeen deze buitengewone boodschapper mij had verteld, toen ik midden in mijn overpeinzing plotseling ontdekte, dat mijn kamer opnieuw werd verlicht en als het ware in een oogwenk stond dezelfde hemelbode weer naast mijn bed.

Hij begon mij dezelfde dingen te vertellen, die hij bij zijn eerste bezoek had verhaald, zonder de minste verandering, waarna hij mij over de grote oordelen inlichtte, die over de aarde zouden komen, met grote verwoestingen door hongersnood, door het zwaard en door pestilentie; en dat deze vreselijke oordelen in dit geslacht over de aarde zouden gaan. Nadat hij dit alles had gezegd, voer hij wederom op, zoals hij de eerste keer had gedaan.

Zo diep was mijn geest intussen onder de indruk van het gebeurde geraakt, dat ik de slaap niet meer kon vatten en overweldigd door verwondering over alles wat ik had gezien en gehoord, lag ik terneer. Maar hoe steeg mijn verbazing, toen ik dezelfde boodschapper opnieuw naast mijn bed zag en hem precies dezelfde dingen hoorde herhalen; en hij voegde er een waarschuwing aan toe,

dat Satan zou trachten mij te verleiden (gezien de behoeftige omstandigheden van het gezin van mijn vader) om de platen te bemachtigen met het doel om rijk te worden. Dit verbood hij mij, zeggende, dat ik met het verkrijgen der platen geen ander doel voor ogen mocht hebben dan God te verheerlijken en mij door geen andere beweegredenen mocht laten leiden, dan het opbouwen van Zijn Koninkrijk; anders zou ik de platen niet kunnen ontvangen.

Na dit derde bezoek steeg hij wederom ten hemel zoals te voren, en werd ik weer alleen gelaten om over mijn vreemde ervaringen na te denken, toen bijna onmiddellijk nadat de hemelbode voor de derde maal was vertrokken, de haan kraaide en ik bemerkte, dat de dag begon aan te breken, zodat onze gesprekken die gehele nacht hadden geduurd.

Kort daarna stond ik op en ging als gewoonlijk aan mijn dagelijks werk. Toen ik daartoe echter pogingen aanwendde, voelde ik mij zo uitgeput, dat ik er niet toe in staat was. Mijn vader, die naast mij werkte, zag, dat er met mij iets niet in orde was en zeide, dat ik naar huis moest gaan. Dit dacht ik te doen, maar toen ik probeerde over de omheining te klimmen van het veld, waarop wij werkten, begaven mijn krachten mij geheel en viel ik hulpeloos op de grond en lag daar enige tijd bewusteloos.

Het eerste wat ik mij kan herinneren, was een stem, tot mij gericht, die mijn naam noemde. Ik keek op en zag dezelfde boodschapper boven mijn hoofd staan, evenals tevoren door licht omgeven. Hij vertelde mij toen opnieuw alles, wat hij mij de vorige nacht had verteld, en gebod mij naar mijn vader te gaan en hem het visioen en de opdracht mede te delen, die ik had ontvangen.

Ik gehoorzaamde, keerde naar mijn vader in het veld terug en vertelde hem alles. Hij antwoordde en zeide mij, dat het van God was, en dat ik moest heengaan en doen, zoals de boodschapper had bevolen. Ik verliet het veld en begaf mij naar de plaats, waar de bode had gezegd, dat de platen waren verborgen. Dank zij de duidelijkheid van het visioen, dat ik hierover had ontvangen, herkende ik de plaats bij mijn komst terstond.

Niet ver van het dorp Manchester, in Ontario county, in de staat New York, staat een vrij grote heuvel, de hoogste in de omtrek. Op de westelijke helling hiervan, niet ver van de top, lagen de platen onder een zeer grote steen, in een stenen kist. Deze steen was in het midden het dikst en rondde naar de kanten af, zodat het middengedeelte boven de grond zichtbaar was, maar de rand rondom was met aarde bedekt.

Nadat ik de aarde had verwijderd, nam ik een hefboom, zette die onder de rand van de steen en lichtte deze met enige moeite op. Ik keek in de kist en daar zag ik inderdaad de platen, de Urim en Thummim en de borstplaat, zoals de boodschapper had gezegd. De kist, waarin zij lagen, bestond uit stenen, door een soort cement aan elkaar gevoegd. Op de bodem van de kist lagen overdwars twee stenen en daarop lagen de platen en de andere voorwerpen.

Ik deed een poging ze er uit te nemen, maar dit werd mij door de boodschapper verboden en mij werd wederom gezegd, dat de tijd om ze te voorschijn te brengen nog niet was gekomen, en niet eerder zou komen, dan nadat er vier jaren waren verstreken; maar hij vertelde mij precies over een jaar weer op die plaats terug te komen, waar hij mij zou ontmoeten, en ik moest daarmede doorgaan, totdat de tijd voor het in ontvangst nemen van de platen zou aanbreken. Aan het einde van elk jaar deed ik, zoals mij was geboden, en elke keer trof ik daar dezelfde boodschapper aan en ik ontving bij elk onderhoud onderricht en inlichtingen van hem ten aanzien van wat de Heer van plan was te doen, en op welke wijze Zijn koninkrijk in de laatste dagen moest worden bestuurd..... Tenslotte brak de tijd aan om de platen, benevens de Urim en Thummim en de borstplaat, in ontvangst te nemen. Nadat ik op de 22ste september van het jaar 1827 als gewoonlijk, nadat er weer een jaar was verlopen, naar de plaats was gegaan, waar ze verborgen lagen, droeg dezelfde hemelbode ze aan mij over

met de volgende opdracht: Dat ik voor de voorwerpen verantwoordelijk was; indien ik ze door zorgeloosheid of veronachtzaming mijnerzijds zou verliezen, zou ik worden afgesneden; doch wanneer ik alle pogingen zou aanwenden om ze te behouden, totdat hij, de afgezant, ze zou terugvragen, zouden ze worden beschermd.

Ik ontdekte spoedig de reden, waarom ik zulke strikte orders had ontvangen om genoemde voorwerpen veilig te bewaren, en waarom de boodschapper had gezegd, dat wanneer ik had gedaan, wat van mij werd verlangd, hij ze zou terughalen. Want nauwelijks was het bekend, dat ik ze in mijn bezit had, of de uiterste pogingen werden aangewend om ze mij te ontfangen. Alle mogelijke listen werden aangewend om dat doel te bereiken. De vervolging werd heviger dan ooit en talloos velen waren er voortdurend op uit om mij de platen zo mogelijk afhandig te maken. Doch dank zij Gods wijsheid bleven ze veilig onder mijn berusting, totdat ik er mede had gedaan, wat van mij was verlangd. Toen, volgens afspraak, de gezant ze kwam opvragen, droeg ik ze aan hem over, en hij heeft ze nog onder zijn hoede tot op deze dag, de tweede mei 1838.

De opgewondenheid bleef echter voortduren, en van het gerucht met zijn duizend tongen werd druk gebruik gemaakt ten einde valse beweringen betreffende het gezin van mijn vader en mijzelf te verspreiden. Indien ik een duizendste gedeelte er van zou verhalen, zou het boekdelen vullen. De vervolging werd echter zo ondragelijk, dat ik genoodzaakt was Manchester te verlaten, en met mijn vrouw naar Susquehanna county in de staat Pennsylvanië te gaan. Terwijl wij ons voor het vertrek gereedmaakten — wij waren zeer arm en de vervolging was voor ons zo hevig, dat het niet waarschijnlijk was, dat het ooit anders zou zijn — vonden wij te midden onzer moeilijkheden een vriend in een heer, Martin Harris genaamd, die tot ons kwam en mij vijftig dollars gaf als bijdrage voor onze reis. De heer Harris was een inwoner van de plaats Palmyra, Wayne county, in de staat New York, en een boer van aanzien.

Door deze hulp, die zeer van pas kwam, was ik in staat de plaats van mijn bestemming in Pennsylvanië te bereiken; en onmiddellijk na mijn aankomst aldaar begon ik de lettertekens van de platen over te nemen. Ik nam een vrij groot aantal over, en door middel van de Urim en Thummim vertaalde ik sommige er van. Dit deed ik in de tijd tussen mijn aankomst in december in het huis van mijn vrouws vader en de daarop volgende februari.

Gedurende deze maand februari kwam de voornoemde heer Martin Harris naar onze woning, nam de lettertekens in ontvangst, die ik van de platen had overgenomen, en begaf zich er mede op weg naar de stad New York. Voor hetgeen er met hem en met de lettertekens plaats vond, verwijs ik naar zijn eigen verslag van de gebeurtenissen, zoals hij deze na zijn terugkeer aan mij verhaalde, dat als volgt luidde:

„Ik ging naar de stad New York, en legde de lettertekens, die vertaald waren, met de vertaling er van aan Professor Charles Anthon voor, een persoon, die om zijn letterkundige bekwaamheid vermaard was. Professor Anthon verklaarde, dat de vertaling juist was, en nauwkeuriger dan enige vertaling, die hij eerder uit het Egyptisch vertaald had gezien. Daarna toonde ik hem de lettertekens, die nog niet vertaald waren, en hij zeide, dat ze Egyptische, Chaldeeuse, Assyrische en Arabische lettertekens waren; en hij zeide, dat ze echt waren. Hij gaf mij een getuigenschrift, waarin aan de bewoners van Palmyra werd verklaard, dat de lettertekens echt waren, en dat de vertaling, voor zover ze vertaald waren, juist was. Ik nam het getuigenschrift en stak het in mijn zak, en ik verliet het huis, toen de heer Anthon mij terugriep, en mij vroeg hoe de jongeman had ontdekt, dat er gouden platen waren op de plaats, waar hij ze had gevonden. Ik antwoordde, dat een engel Gods het aan hem had geopenbaard.

Toen zeide hij tot mij: „Laat mij dat getuigenschrift nog eens zien.” Ik nam het daarop uit mijn zak en gaf het hem; hij nam het aan, scheurde het in stukken,

en zeide, dat er nu zoiets als bediening van engelen niet bestond, en dat hij de platen zou vertalen, indien ik ze hem bracht. Ik deelde hem mede, dat een gedeelte der platen verzegeld was, en dat het mij verboden was ze te brengen. Hij antwoordde: „Een verzegeld boek kan ik niet lezen.” Ik verliet hem en ging naar Dr. Mitchell, die bevestigde wat Professor Anthon had gezegd met betrekking tot de lettertekens, zowel als tot de vertaling.”

Op de vijfde april achttienhonderd negen en twintig kwam Oliver Cowdery naar mijn huis; ik had hem voordien nimmer gezien. Hij deelde mij mede, dat hij schoolonderwijs had gegeven in de omgeving, waar mijn vader woonde, en daar mijn vader één dergenen was, die hun kinderen naar de school zonden, was hij voor enige tijd bij hem in de kost gegaan. En terwijl hij daar woonde, vertelde de familie hem de geschiedenis, hoe ik de platen had ontvangen, en daarom was hij naar mij toe gekomen om inlichtingen.

Twee dagen na de aankomst van de heer Cowdery, op de zevende april, begon ik het Boek van Mormon te vertalen, en begon hij voor mij te schrijven.”

(Parel van Grote Waarde, Joseph Smith 2 : 26-54, 59-67.)

Professor Charles Anthon vervult de profetie van Jesaja

Volgens de woorden van de radio-commentator, waarnaar wij verwezen hebben, zou een dergelijk verhaal van Moroni, een profeet van God die omstreeks het jaar 400 op aarde heeft geleefd, en die met een boodschap van God naar de aarde is teruggekeerd de belangrijkste boodschap vormen, die mogelijkerwijs aan de wereld kon worden uitgezonden.

Er is gezegd, dat indien de platen, waarvan het Boek van Mormon vertaald is, gevonden waren door iemand, die in zijn veld aan het ploegen was, en dan aan de een of andere universiteit voor vertaling waren overhandigd, dit als het grootste gebeuren uit de negentiende eeuw beschouwd was. Maar zoals steeds het geval is, zijn de mensen er afkerig van om iets aan te nemen, dat in verband staat met wonderen of waarvan gezegd is dat het uit een goddelijke bron komt.

Dit komt naar voren in de ondervinding, die hierboven door de Profeet Joseph Smith wordt genoemd van het bezoek van Martin Harris aan Professor Charles Anthon van New York, toen Martin Harris hem een afschrift gaf van enige lettertekens, die op de gouden platen stonden.

Toen Professor Anthon zeide, zoals hierboven aangehaald: „Een verzegeld boek kan ik niet lezen” — besepte hij niet, dat hij de profetie van Jesaja letterlijk in vervulling deed gaan:

„Zo werd het gezicht van dit alles voor u als de woorden van een verzegeld boek, dat men aan iemand geeft, die lezen kan, terwijl men zegt: Lees dit eens; maar hij antwoordt: Ik kan niet, want het is verzegeld.” (Jes. 29 : 11.)

Moroni's voorspelling aangaande Joseph Smith

Eén der belangrijkste verklaringen van de engel Moroni aan Joseph Smith luidde:

„Hij noemde mij bij mijn naam en zeide mij, dat hij een afgezant was, uit Gods tegenwoordigheid tot mij gezonden en dat zijn naam Moroni was; dat God een werk voor mij had; en dat mijn naam ten goede zowel als ten kwade onder alle

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

De jongens van de straat
vormen een

Verkeersclub

uit: *Door alle maanden*

„Toet”! gilde Loeki en ze klemde de boodschappentas steviger tegen zich aan. Haar linkerbeen slierde over de grond om de vaart van de autoped af te remmen en met griezellige slingerbochten reed ze tussen de groep spelende honden op het trottoir door. Ze schudde haar stijve vlechtjes boos heen en weer en zette zich weer flink hard af om meer snelheid te krijgen.

„Vervelende honden”, dacht ze, „waarom gaan ze ook niet op zij als je „toetert”!

Ze keek ongerust naar de propvolle boodschappentas, die aan haar arm bengelde en zocht angstig naar een klein grauw zakje dat bovenop had gelegen en dat nu een beetje naar de zijkant van de hoge stapel was gegleden. Ze duwde het voorzichtig terug.

Ze had boodschappen gedaan voor moeder bij de kruidenier op de hoek en had, als altijd op het eind van de week, een zakje met lekkere, donkerbruine balletjes toe gekregen. Eéntje voor haar en de andere voor de buurjongetjes, die haar met de tas hadden zien weggaan. Bulletje had beleefd het hekje voor haar opengedaan en gezegd: „Dag Loeki, ga je boodschappen doen?” Frederik Johannes had haar zijn laatste pinda gegeven. „’t Is zaterdag hè?” had hij langs zijn neus gemompeld. „Ga je naar de kruidenier?” En toen had hij met een beslist gebaar Loeki’s pop onder zijn hoede genomen. „Anders gaat ze maar stuk”, zei hij vriendelijk. Enne, we...eh wachten hier wel even op je.”

Nu reed Loeki zo gauw mogelijk terug naar de straat waar ze woonde, bang dat de kleverige balletjes anders gesmolten zouden zijn vóór ze

in hun mond zaten. Ze had een dikke wang van het ene balletje, dat ze vast aan het opzuigen was. Per slot van rekening had zij ze gehaald, daar mocht je er wel twee voor hebben!

Ze reed de hoek om en zag Bulletje en de anderen zitten wachten op Dickie's hek, dat het dichtst bij de hoek van de straat was. Ze sprongen eraf, toen ze haar zagen aankomen en zwaaiden met hun armen. Loeki zwaaide terug met het zakje balletjes en gilte een Indianenkreet, die ze van de jongens had geleerd. Ze legde er nog een schepje op en bonsde met een vaart van het trottoir af om de straat over te steken.

Het volgende ogenblik lag ze naast haar autopod in het stof en een boze meneer, die een fiets aan de hand hield, stond over haar gebogen. Haar boodschappentas lag onderste boven in de goot, haar ene voet stak in een papieren zak met sinaasappels. En haar balletjes... waren uit het zakje gerold en zagen vies grijs van het stof en het zand. Loeki wapperde ontzet met haar vlechtjes en kreeg er bijna tranen van in de ogen.

„Oho“... zei ze en trok een sip gezicht. „O, o, kijk nu, kijk nu!“

De meneer schrok een beetje. „Heb je je pijn gedaan?“

O, mijn b-b-b...“ snikte Loeki.

Hij bukte zich. „Je been?“ vroeg hij, maar Loeki schudde geërgerd het hoofd.

„Mijn suikerballetjes, ze liggen in het stof“, zei ze verontwaardigd.

„Moest u nu net tegen m-mij oprijden?“ Er schoot haar plotseling nog iets te binnen.

„En die ene, die ik in m'n mond had, heb ik van de schrik ingeslikt...!“

Had ik nog wel drie, wel tien, wel honderd minuten op kunnen sabbelen!“

De meneer trok haar aan haar arm overeind.

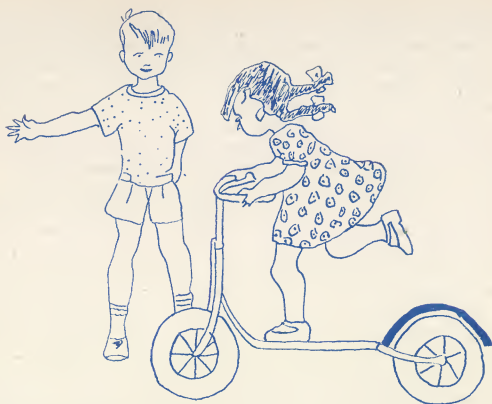
„Had dan je arm uitgestoken“, zei hij. „Ik kon toch niet weten, dat je ineens de straat over zou gaan...!“ Hij keek naar een deuk in zijn spatbord en daarna naar de balletjes in het stof. „'t Had nog wel erger kunnen aflopen“, zei hij troostend.

„Poeh! Ze had wel van alles kunnen breken“, riep een boze jongensstem achter hem en toen hij zich omkeerde, zag hij een hele troep hijgende jongetjes aan komen rennen. Voorop liep een dik kereltje met een rond hoedje op het hoofd, dat rood zag van het hollen.

„Kleine meisjes ondersteboven rijden...“ zei Bulletje verpletterend en keek bezorgd naar Loeki. Frederik Johannes staarde de meneer verontwaardigd aan. „Ze had toch haar armen vol. Kunt u uw armen uitsteken als ze vol met boodschappen zitten?“

„De Wijze“ poetste zijn bril op, die door het harde lopen beslagen was en schudde afkeurend het hoofd. „Zo'n grote fiets tegen zo'n kleine autopod!“ zei hij verwijtend.

De meneer keek de boze jongetjes, die in een kring om hem heen

stonden, een beetje onthutst aan. „Ze had in ieder geval eerst uit moeten kijken of er niet iets aan kwam...”, zei hij.

„Ik vind het niet te pas komen”, zei Tom, die Loeki met het oprapen van de boodschappen hielp. Hij staarde opeens naar een viezig, grijs zakje, dat gescheurd op de stenen lag, en bleef daarna met grote ogen naar de kleverige hoopje kijken, die er dik onder het stof, omheen lagen. „Oei” zei hij en bleef met de boodschappen in zijn arm stokstijf staan.

Bulletje schoof zijn hoedje achter op het hoofd en keek mee. „De balletjes”, zei hij langzaam.

„Wèg!” zei Frederik Johannes ontzet. Hij keerde zich naar de meneer. „Ziet u nou wat u gedaan hebt? De kruidenier zijn balletjes... fôétsie!” „De Wijze” streek met zijn vingers over de deuk in het spatbord alsof hij die niet diep genoeg vond.

De meneer keek hen allemaal onderzoekend aan en begon opeens te lachen.

„Jullie zijn een raar stel”, zei hij. „Maar zonde van de balletjes is het.” Hij keek naar Loeki, die nog dikke tranen op haar wangen had en verwoede pogingen deed om ze met Bulletjes grote zakdoek weg te boenen.

„Waar woont die kruidenier?” vroeg hij nadenkend.

Loeki's ogen werden groter. „Om-om de hoek”, stotterde ze, met kleine na-snikjes.

De meneer greep haar bij een lint van haar groene schortje. „Kom mee, we zullen nieuwe gaan kopen”, zei hij. En met een knip-oog: „dan kijken je vriendjes niet meer alsof ze mij op willen eten!” De jongens staarden elkaar aan en liepen daarna schoorvoetend mee. „De Wijze” lachte opeens vriendelijk. Hij voelde eens aan de deuk in het spatbord. „Kan er best uitgeklopt worden”, zei hij geruststellend. „Doen wij wel eventjes, strakjes.”

De meneer knikte. „In orde! Hij glimlachte en trok Loeki aan haar vlechten. „Volgende keer uitkijken, hoor”, waarschuwde hij.

„Ik heb geen geld genoeg om iedere dag suikerballetjes te kopen!”

„Ik wist niet, dat je een hand uit moest steken”, zei Loeki en ze haakte vertrouwelijk haar arm in de zijne. „Enne . . . aan uitkijken denk ik ook niet altijd”, bekende ze eerlijk.

Bulletje pakte het stuur aan de andere kant beet en hielp de fiets voortduwen. „De regels van de wet móét je kennen”, zei hij, „maarre . . . meestal leer je ze pas als het te laat is. Na een bekeuring, en zo!”

De meneer bleef staan. „Ik ben lid van de Vereniging Voor Veilig Verkeer”, lachte hij, en keek hen onderzoekend aan. „Weet je wat, we gaan met z’n allen een jeugdclub stichten”. Hij sloeg Frederik Johannes geestdriftig op zijn schouders, „Ik leer jullie de verkeersregels en jullie leren ze weer aan andere jongens en meisjes op school. Goed? En . . . als jullie ze goed kennen, gaan we flinke tochten maken . . . Wat zeggen jullie daar van?”

Ze keken hem aan en knikten goedkeurend. Bulletje stond al als een verkeersagent met zijn armen te zwaaien en was helemaal in zijn rol. Tom hees zijn kousen op en schopte enthousiast naar een steentje, waardoor ze prompt weer afzakten. „Ik krijg een fiets, hebben ze thuis beloofd, als ik de regels van het verkeer ken”, zei hij blij.

„Reuze”, vond de „Wijze”.

De meneer duwde zijn fiets weer verder.

„Eerst naar de kruidenier”, zei hij lachend, „en daarna zullen we verder praten. Ik begin zelf ook trek in de balletjes te krijgen”.

natiën, geslachten en talen bekend zou worden; met andere woorden: onder alle volken zou er zowel goed als kwaad over worden gesproken.”
(Parel van Grote Waarde, Joseph Smith 2 : 33.)

Deze opmerkelijke verklaring werd op 21 september 1823 door de engel Moroni gegeven, toen Joseph Smith nog geen achttien jaar oud was, en zes en een half jaar voordat de Kerk georganiseerd werd. Wie, behalve een boodschapper uit de tegenwoordigheid des Heren, zou tegenwoordig een soortgelijke verklaring durven af te leggen over een jongeman van achttien jaar? Van een jongeman, die in zijn schoolwerk zeer op de voorgrond was getreden, kan met redelijke zekerheid worden gezegd, dat hij bestemd was om onder zijn metgezellen een vooraanstaande plaats in te nemen, maar om te zeggen van deze jongeman, die nauwelijks een school van binnen had gezien, dat zijn „naam ten goede zowel als ten kwade onder alle natiën, geslachten en talen bekend zou worden; met andere woorden: onder alle volken zou er zowel goed als kwaad over worden gesproken,” kon alleen worden gedaan door iemand die de doeleinden van de Almachtige verstond, zoals die verband hielden met de goddelijke zending van Joseph Smith.

De zendelingen der Kerk beseffen hoe volledig de voorspelling van Moroni is vervuld. Zij zijn naar alle natiën gegaan en hebben de boodschap van het herstelde evangelie verspreid, en evenals de Profeet Joseph Smith zijn ook zij vervolgd, gevangen genomen, werd er kwaad van hen gesproken en zijn sommigen hunner ter dood gebracht omdat zij er van getuigd hebben, dat Joseph Smith een profeet was, gezonden van God. Hoewel tallozen de profeet bespot hebben en hem een bedrieger en valse profeet genoemd, hebben de nederigen en ootmoedigen der aarde, die de roep van de zendelingen gehoord hebben en gehoor er aan gegeven, zich vergaderd en de Here aanbeden zoals Hij de Profeet Joseph Smith geopenbaard heeft. Met vreugde en dankzegging hebben zij dit lied gezongen:

„Ere de man, tot wie sprak weer Jehova,
Die tot Profeet werd gezalfd door de Heer,
Hij was d'ontsluiter der laatste bedeling,
Eens geven volk'ren en vorsten hem eer.”

Naar het Engels van William W. Phelps.

In de geschiedenis staat een volledige vervulling opgetekend van deze voorspelling van Moroni aangaande het leven van Joseph Smith, want hij werd zelf gevangen genomen en moest zich vele malen voor het gerecht verdedigen tegen verzonnen beschuldigingen, die tegen hem aanhangig waren gemaakt, meestal aangesticht door geestelijken. In geen enkel geval werd hij echter schuldig bevonden aan de tegen hem ingebrachte beschuldigingen, en volgens de gegevens moeten zijn vijanden gezegd hebben: „Als hij niet door de wet te bereiken is, dan

toch wel door kruut en een kogel.” (D.H.C. deel 6, blz. 594.) En dien-overeenkomstig werden Joseph Smith en zijn broeder Hyrum op 27 juni 1844 in de gevangenis in Carthage, Illinois, door een goddeloze bende doodgeschoten.

Sommigen veronderstelden, dat dit het einde zou betekenen voor het werk van de profeet Joseph Smith, dat begonnen was door goddelijke openbaring uit de hemel, maar de arbeid van een profeet is niet zo gemakkelijk te niet gedaan:

„Alle profeten, die ooit op aarde gesproken hebben, werden door mensen beledigd, en de mensen zullen ook diegenen beledigen, die zullen komen. Hieraan kunnen wij profeten herkennen, dat zij besmeerd met slijk en beladen met schande toch met een opgewekt gezicht onder de mensen rondgaan en verkondigen wat in hun hart is. Geen slijk kan de lippen sluiten van hen, die moeten spreken. En zelfs als de halsstarrige profeet gedood is kunnen zij hem niet het zwijgen opleggen. Zijn stem, vermenigvuldigd door de echo's van zijn dood, zal in alle talen en door alle eeuwen heen worden gehoord.” (Giovanni Papini, *Life of Christ*, blz. 93, Harcourt, Brace & Company, Inc. New York.)

De stem van de profeet Joseph Smith is men blijven horen, totdat zijn levende volgelingen tegenwoordig meer dan een millioen zielen zijn, de overledenen niet medegerekend, noch hen, die zijn boodschap geloofden maar de moed niet hadden die aan te nemen wegens de ongunstige houding van verwanten en vrienden en van de mensen in het algemeen ten opzichte van de Kerk, die hij op grond van de openbaringen des Heren heeft gesticht.

Profeten uit het Boek van Mormon opgedragen verslagen bij te houden

De belangrijkste delen van het bezoek en de boodschap van Moroni aan Joseph Smith waren: (1) om hem bekend te maken met het bestaan van de gouden platen waarop de geschiedenis stond van de oude inwoners van Amerika; (2) om de woorden en leringen van de profeten, die onder hen leefden, te openbaren; (3) om de toekomstige bestemming bekend te maken van de overgeblevenen van dat volk (De Amerikaanse Indianen of Lamanieten); (4) om te verkondigen, dat het land Amerika „boven alle andere landen te verkiezen is” (zie I Ne. 2 : 20.) en dat in dat land het Nieuw Jeruzalem zal worden gevestigd volgens de belofte der profeten.

Wij leren, dat de profeten, die onder het volk in het land Amerika verkeerden, door de Here geboden werd om verslagen bij te houden, dat de Profeet Mormon, de vader van Moroni, een beknopte bewerking maakte van al deze verslagen, waarvan het Boek van Mormon werd vertaald. Het boek draagt de naam van de grote profeet Mormon.

Moroni's inleiding voor deze beknopte bewerking, ontleend aan de eerste bladzijde van het Boek van Mormon, luidt als volgt:

„Het is daarom een beknopte bewerking van het geschiedboek van het volk

van Nephi en van de Lamanieten — gericht tot de Lamanieten, die een overschot zijn van het huis Israëls. en tevens tot de Joden en niet-Joden — geschreven op gebod en door de geest der profetie en openbaring — geschreven en verzegeld en in des Heren hoede verborgen om niet te worden vernietigd — om te voorschijn te komen en te worden vertaald door de gave en de macht Gods — door Moroni verzegeld en in des Heren hoede verborgen om te bestemder tijd door middel van de niet-Joden te voorschijn te komen — de vertaling er van zal door de gave Gods geschieden.

En tevens een beknopte bewerking van het boek van Ether, een kroniek van het volk van Jared, dat werd verspreid, toen de Here de taal van het volk verwarde, terwijl zij een toren bouwden om de hemel te bereiken — om aan het overschot van het huis Israëls te tonen, welke grote dingen de Here voor hun vaders heeft gedaan, en opdat zij de verbonden des Heren mogen weten, dat zij niet voor eeuwig zijn verstoten — en tevens tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, Die Zich aan alle natiën openbaart — ten slotte, indien er fouten in zijn, zijn het vergissingen van mensen; veroordeelt daarom de dingen Gods niet, opdat gij voor de rechterstoel van Christus vlekkeloos moogt worden bevonden."

Hieruit lezen wij, dat één der voornaamste redenen, waarom deze kroniek bewaard werd, was „tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, Die Zich aan alle natiën openbaart."

Het Boek van Mormon, een nieuw getuigenis voor Christus

Het is algemeen bekend, dat geloof in Jezus Christus als de Zoon van God, de Verlosser der wereld, zowel onder de geestelijken als onder de leken vermindert. In februari 1934 heeft een universiteit van Chicago aan vijfhonderd Protestantse geestelijken een vragenlijst gezonden, hetgeen vele wijzigingen in godsdienstige opvattingen blootlegde. Van dit aantal bestreed zes en twintig procent of 130 van de vijfhonderd dominees de Godheid van Jezus. („*The Deseret News*", 8 februari 1934.) Indien zulks het resultaat is bij de geestelijken, wat kan men dan van de leken verwachten? Een dergelijke toestand wijst op de grote wijsheid van God om een nieuw getuigenis te verschaffen van de goddelijke zending van Zijn Zoon, dat Hij inderdaad „Jezus de Christus is, de Eeuwige God, Die Zich aan alle natiën openbaart." Dat is het getuigenis van het Boek van Mormon. De Here liet het getuigenis van Joseph Smith aangaande de platen, waarvan dit boek vertaald was, en aangaande de geïnspireerde vertaling er van niet alleen staan, want — zoals de Apostel Paulus zeide:

„.....Op de verklaring van twee getuigen of van drie zal iedere zaak vaststaan." (II Cor. 13 : 1.)

Getuigenis van de drie getuigen van het Boek van Mormon

Lees het geïnspireerde getuigenis van de drie getuigen van het Boek van Mormon:

„Zij het bekend aan alle natiën, geslachten, talen en volken, tot wie dit werk zal komen: Dat wij, door de genade van God de Vader en onze Heer Jezus Christus, de platen hebben gezien, die deze kroniek bevatten, die een kroniek

is van het volk van Nephi en tevens van de Lamanieten, hun broederen, en ook van het volk van Jared, dat van de toren kwam, waarvan is gesproken. En wij weten ook, dat ze werden vertaald door de gave en de macht Gods, want Zijn stem heeft ons dit verkondigd; daarom weten wij met zekerheid, dat het werk waar is. Ook getuigen wij, dat wij de graveerselen op de platen hebben gezien en dat ze ons werden getoond door de macht Gods en niet door die van een mens. Voorts verklaren wij in volle ernst, dat een engel Gods uit de hemel nederdaalde en de platen voor onze ogen neerlegde, zodat wij de platen zagen en beschouwden en ook de graveerselen er op; en wij weten, dat het door de genade van God de Vader en van onze Here Jezus Christus is, dat wij deze dingen konden zien en konden getuigen, dat ze waar zijn. En het is wonderlijk in onze ogen. De stem des Heren gebod ons niettemin, dat wij hiervan zouden getuigen; daarom getuigen wij, uit gehoorzaamheid aan Gods geboden, van deze dingen. En wij weten, dat indien wij getrouw zijn in Christus, wij onze klederen van het bloed van alle mensen zullen reinigen en vlekkeloos voor de rechterstoel van Christus zullen staan en voor eeuwig met Hem in de hemelen zullen wonen, En de eer zij de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest, Die één God zijn. Amen.”

Met een bevestiging van de waarheid van zijn getuigenis op de lippen verliet een ieder van deze drie getuigen dit leven om zijn beloning te ontvangen. Waarom zou de wereld dan moeten twijfelen? Het getuigenis van drie dergelijke mannen zou elk persoon voor de rechters van ons land veroordelen, en het getuigenis van deze getuigen zal staan tegen hen, die het gehoord hebben en die geweigerd hebben de waarheid aan te nemen.

Des Heren belofte aangaande het Boek van Mormon

Wij dienen de belofte in het laatste hoofdstuk van het Boek van Mormon niet over het hoofd te zien:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.” (Moroni 10 : 4.)

Duizenden en tienduizenden hebben deze belofte op de proef gesteld en de waarlijke vervulling er van gezien. Alleen God kon een dergelijke belofte doen en vervullen.

GEDACHTEN VAN ANDEREN.

Bovenmatige smart lacht, bovenmatige vreugde weent.

William Blake.

Voor de blijmoedige is het altijd feest.

Spreuken 15 : 15.

IDYLLE

*Toen kwam er een zuchtje van 't Zuiden gewaaid
En blies door heur zonnedoek, rood en doorzaaid*

Met pek-zwarte stipjes.

*Hij klapperd' en wapperde boven de haag,
Het windeke flodderde omhoog en omlaag
Z'n tipjes.*

*Heur donzige krullekens kroezelden vrij;
Heur fonk'lende kijkertjes loechen naar mij,
— Twee blauwende blinkers; —
Ik zag door de blâren heur heldere jak
En 'k hoorde van klompen het klikkergeklak
Op klinkers . . .*

*Plots klonk er een stemmeke boven de haag
Dat zong er een liedekje, lijzekens traag.
Van simpele dingen; . . .
De kruiwagen knerste en pieperdepiep; . . .
Terwijl zij, al kruiende en lachende liep
Te zingen . . .*

*Opééns zweeg het wielke . . . Ze giegelde 't uit!
Ze wuifde, . . . ze knikte . . . Was 't wijzeken uit
Van 't oud-Vlaamsche lieke?
Och, neen! . . . maar een maaier, bezweet en bezond,
Riep ginder in 't koren, de haand aan den mond:
„Dag Mieke!”*

Alice Nahon.

November 1956

Eert het Priesterschap.

Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen. Hij, die traag is, zal niet waardig worden geacht in zijn ambt te blijven, evenmin hij, die niet met zijn plicht bekend wordt, en zich niet betrouwbaar betoont. Zo zij het. Amen.

(L. & V. 107 : 99-100).

Hier is een van de vroegere openbaringen aan de Kerk, de Here heeft twee goddelijke geboden gegeven aan iedere priesterschapsdrager, hem daarbij de weg wijzend waarlangs hij het Heilige Priesterschap kan eren en het heilig kan houden:

Ten eerste: Leer uw plicht kennen in welk ambt van het priesterschap dan ook, dat u draagt, en

Ten tweede: Werk vol ijver in welk ambt dan ook dat u wordt toegewezen!

De maat waarmee u geoordeeld zult worden is zowel hetgeen u als priesterschapsdrager doet als de manier waarop u leeft.

In de bovengenoemde openbaring, na zijn geboden aan de priesterschapsdragers uiteengezet te hebben, legt de Here wederom de nadruk op hun belangrijkheid door te waarschuwen voor de

straf die volgt op traagheid, op het niet bekend worden met zijn plicht en op het bewijs niet betrouwbaar te zijn. Hij zal niet waardig bevonden worden in zijn ambt te blijven! De betekenis van die straf wordt hiermede duidelijk weergegeven: Hij zal niet langer als een leider tussen de mensen blijven. Hij zal de rechten en voorrechten in de Kerk, die voor de ijverigen zijn bestemd, niet langer waard zijn. Hij zal niet bestand zijn tegen de slagen van de dingen van deze wereld wanneer hij door hen bestormd zal worden.

Het overdragen van het priesterschap door het opleggen der handen houdt de belofte van twee hemelse begiftigingen in: kracht en autoriteit op voorwaarde dat de persoon, aldus gezegend, bewijst tegenover God betrouwbaar te zijn.

Iemand onteert zijn priesterschap wanneer hij probeert zijn zonde te bedekken, zijn trots te strelen, zijn ijdele verlangens te bevredigen, of contrôle, heerschappij of dwang uit te oefenen op de zielen van de mensen in welke mate van onrechtvaardigheid dan ook. Hij die faalt in het zich houden aan het verbond dat hij maakte toen hij het Heilige Priesterschap ont-

ving, loopt gevaar dat de Here op een gegeven moment zegt: „Ik verleende u het Heilige Priesterschap. U ontving het met een eed en het verbond dat u er oprecht en gelovig in zou zijn. U hebt nagelaten dit te doen. In plaats van het na te komen, dwaalde u af — heeft u het priesterschap niet in acht genomen; daarom kan dat priesterschap niet met u voortgaan.” Dat zou iets verschrikkelijks zijn, omdat zo’n uitspraak zou betekenen dat hij geen verhoging kan ontvangen. (Leringen aan de Twaalven, door President Joseph Fielding Smith) Zij die hun priesterschap eren

door ijverig acht te slaan op de woorden van het eeuwige leven en die door geloof overwinnen, worden door de Heilige Geest der Belofte door Gods stem vanuit de hemelen verzegeld, en hun wordt aanspraak gegeven op glorierijke beloften.

Daarom zijn alle dingen van hen, hetzij in leven of dood, tegenwoordige of toekomstige dingen, ze zijn alle van hen, en zij zijn van Christus, en Christus is van God. (L. & V. 76 : 59)

Broeders, eert uw priesterschap en bereidt u voor om uw eeuwige zegeningen te ontvangen!

Mededeling van de Redactie.

- ✻ Wegens plaatsgebrek moeten de „Vraag van de
- ✻ Maand” en het vervolgverhaal van de Ponca-
- ✻ Indianen voor het volgende nummer bewaard
- ✻ blijven.

*Geen uiterlijke vorm van beleefdheid,
of hij heeft een diepe zedelijke grond.*

Goethe.

VERZORGD DOOR
ELDER A.L. LYON

Het lied van de maand . . . No. 124 **„HET GEBED”**

Woorden en Muziek.

Er is geen grotere, universele macht onder de hemel dan het gebed, hetwelk het vurig verlangen van de ziel doet opstijgen naar het Opperwezen, Die ons allen geschapen heeft. Daarom is het zulk een belangrijk deel van het Evangelie van Jezus Christus. Ons lied van deze maand behoort in dezelfde geest te worden gezongen als waarin wij bidden: het moet uitdrukking geven aan de gevoelens en gedachten, die het gebed van de rechtvaardige bezielen. De rustige, zeer eerbiedige muziek, door een geliefd musicus uit vroeger dagen geschreven, George Careless, leent zich uitnemend daartoe. Dit lied is dan ook een van de weinige gezangen, die zich lenen zowel voor openings- of slotlied als voor tussenzang.

Voor de Dirigent(e).

De muziek levert praktisch geen technische moeilijkheden op. Tracht daarom in deze eenvoudige muziek de gevoelens te leggen als waarmede een gebed wordt uitgesproken. Er komt een bijzonder aardig duet in voor van de twee bovenstemmen, te beginnen met de zevende maat. Tracht, indien mogelijk, hier het afzonderlijk zingen te onderrichten. Daar de meesten geen boeken met muzieknoten hebben, kan dit lied goed geleerd worden door de organist(e) het enige malen te laten spelen, totdat men het goed kent. De mensen kunnen veel leren door luisteren, indien zij geen muziek kunnen lezen.

Het tempo, waarin de muziek moet worden gespeeld, laat zich het best weergeven door de woorden: „rustig”, „eerbiedig” en „nederig”.

Voor de organist(e).

Een van de meest voorkomende fouten, die onze kerkorganisten maken, is het niet behoorlijk weergeven van de accoorden, waardoor het spel hortend en ongelijk wordt. Dat komt hoofdzakelijk omdat men zijn instrument niet kent. Een orgel is geen piano, al lijkt hij er op, en kan niet als zodanig worden bespeeld. Plaats uw vingers op

de toetsen alsof ze er op gelijmd zitten. Ook, bij lichtere aanslag, kan het probleem worden opgelost, wijl het ene accoord op natuurlijke wijze in de andere glijdt totdat een rust- of ademhalingspunt is bereikt. Muziek, gespeeld of gezongen, mag geen giswerk zijn en de manier waarop de muziek speelt, hetzij goed of slecht, beïnvloedt **direct** de zangers.

Bijvoorbeeld: wanneer ge speelt met vrees in uw hart dat ge een fout zult maken, met wantrouwen jegens uzelf dus, zullen de aanwezigen net zo zingen en geen vertrouwen in u hebben, hoe goed ge overigens speelt. Maar indien gij, door goede voorbereiding, goede vingerzetting en goed voetwerk, met vertrouwen in uzelf de weke, diepe en rijke tonen speelt, zoals alleen „de ziel” van een orgel die kan voortbrengen, zullen de zangers op gelijke wijze reageren, alsof zij op een of andere toverachtige wijze, nieuw leven en enthousiasme hadden ontvangen. Wees trots op uw roeping en doe beter dan uw best. Ge zult er voor gezegend worden.

Elder A. Laurence Lyon.

Naschrift van de Redactie: Van muziek gesproken: Mag ik de lezers herinneren aan het grote muziekfeest, dat zaterdag 17 november in het Kerkgebouw Rotterdam Noord des avonds te acht uur wordt gegeven?

Zeven koren uit zeven verschillende gemeenten zullen tezamen hun stemmen laten horen en zij zullen ook afzonderlijk zingen.

Komt, ziet en hoort!

Gedachten van anderen

Elke verandering, hoezeer men er ook naar gewenst heeft, bevat iets weemoedigs.

Anatole France.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Het eigenbelang zet alle deugden en ondeugden aan het werk.

La Rochefoucauld.

Natuurlijk bent u lid van de O.O.V. en u weet dus dat er op 28 november in uw Gemeente een toneelavond wordt gehouden. Doet iedereen er aan mee? Al diegenen die deel zullen nemen, weten dat het een van de grootste avonden van het jaar zal zijn. En voor diegenen die het nog niet weten, beloven wij dat het wel de moeite waard zal zijn.

Leden van de O.O.V., hier is een goede gelegenheid om uw vrienden te tonen wat de O.O.V. kan presteren.

De Leuze voor dit jaar wordt gevonden in Rom. 1 : 16. „Ik schaam mij het Evangelie van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid voor een iegelijk die gelooft.”

Waarom zou de mens zich schamen voor het Evangelie van Christus? „Want zo wie zich Mijns en mijner woorden zal geschaamd hebben in dit overspelig en zondig geslacht, diens zal zich de Zoon des mensen ook schamen, wanneer Hij zal komen in de heerlijkheid zijns Vaders, met de heilige engelen.” (Mark. 8 : 38).

Er zijn enkelen, die de erkenning van geestelijke kracht als een kenmerk van zwakte kunnen beschouwen, die denken dat de nederigheid welke volstrekt noodzakelijk is voor het aanvaarden van goddelijke kracht geheel onverenigbaar is met mannelijke kracht en met besluitvaardigheid.

Dan zijn er diegenen, die misschien wel het grootste deel uitmaken van die groep in de Kerk, die zich schamen voor het Evangelie van Christus, die net te zwak zijn om onder alle omstandigheden en toestanden op te staan voor het recht en de waarheid zoals zij weten dat het behoort.

Ik smeeek u, schaamt u zich het Evangelie van Christus niet. Benut de grootse en mooie voorrechten die het u biedt. Indien u het doet, zal er rijk geluk in uw levens komen hetwelk elk geringste verlies, dat u zou kunnen denken te lijden om de beloofde zegeningen te verkrijgen, verre te boven gaan.

Wat vindt men in het Evangelie van Christus om zich over te schamen?

Een toespraak gegeven door President Stephen L. Richards.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Vermaning, Petronella Marianne; 2 september 1956 te Arnhem.
Maipauw, Michale Nils; 23 september 1956 te Den Helder.
Maipauw, Peter Richard; 24 september 1956 te Den Helder.
Willems, Mary Jane; 7 oktober 1956 te Rotterdam Noord.
Zijlstra, Frank Rudolph; 14 oktober 1956 te Amsterdam.
de Groot, Menny; 14 oktober 1956 te Zeist.
de Groot, Cornelis Pieter; 14 oktober 1956 te Zeist.
de Vink, Jacobus Florus Gerardus; 14 oktober 1956 te Utrecht.
de Vink, Carel Willem; 14 oktober 1956 te Utrecht.

GEHUWD:

Gaster, Henri met Wya Frölich; 20 september 1956 te Den Haag het burg. huwelijk;
22 september 1956 te Bern het tempel huwelijk.

GEDOOPT:

Deleu, Romanie Julie; 16 september 1956 te Antwerpen.
van den Hoven van Genderen-Schumann, Anna Sophie; 21 september 1956 te Amsterdam.
van der Veer, Adriana Hermina C.; 21 september 1956 te Amsterdam.
Groot, Anthonie Eugenius; 21 september 1956 te Amsterdam.
Tielman, Laurant Gaston; 25 september 1956 te Den Haag.
Tielman-Lans, Edith; 25 september 1956 te Den Haag.
de Jong, Louise Annette; 28 september 1956 te Den Haag.
Ring, Gersia Allagonda; 28 september 1956 te Den Haag.
van Basten, Robert; 28 september 1956 te Den Haag.
Brinkman, Pieter Gijsbertus Jr.; 21 september 1956 te Den Haag.
Gall, Isabella Pieterella; 28 september 1956 te Den Haag.
van Oudheusden-Tieleman, Pleuntje Pietje; 28 september 1956 te Den Haag.
Beer, Alexina Ferdinanda; 28 september 1956 te Den Haag.
Oosterling, Erna Gusta; 29 september 1956 te Den Haag.
von Franquemont-van der Zeep, Fanny; 4 oktober 1956 te Den Haag.
von Franquemont, Benny; 4 oktober 1956 te Den Haag.
Panhuyzen, Rudi Edwin; 4 oktober 1956 te Den Haag.
Panhuyzen-Lambrechtsen, Françoise Louise; 4 oktober 1956 te Den Haag.
Panhuyzen, Oscar Lodewijk Henri; 4 oktober 1956 te Den Haag.
de Groot, Rokus; 14 oktober 1956 te Zeist.
de Groot-Poolman, Adriaantje; 14 oktober 1956 te Zeist.
de Vink, Gerardus Jacobus; 14 oktober 1956 te Utrecht.
de Vink-Veenman, Jacoba; 14 oktober 1956 te Utrecht.
de Vink, Sigrid Elisabeth Pieterella; 14 oktober 1956 te Utrecht.

GEORDEND:

Breederveld, Hendrik; als Leraar, 8 juli 1956 te Den Haag.
Verbeek, Willem Hermanus; als Diaken, 14 juli 1956 te Den Haag.
Heijboer, Jacobus; als Priester, 27 juli 1956 te Den Haag.
Pronk, Cornelis Johannes; als Priester, 27 juli 1956 te Den Haag.
Gaster, Henri; als Priester, 5 augustus 1956 te Den Haag.
Jansen, Hendrikus Petrus Marinus; als Leraar, 12 augustus 1956 te Den Haag.
Marda, Willem; als Ouderling, 2 september 1956 te Den Haag.

Gaster, Henri; als Ouderling, 2 september 1956 te Den Haag.
van der Laan, Rudolf Jan; als Priester, 2 september 1956 te Groningen.
van Komen, Rudolf Arnold; als Priester, 2 september 1956 te Groningen.
Streun, Hendrik; als Diaken, 30 september 1956 te Eindhoven.

OVERLEDEN:

Jansen, Evert; 29 september 1956 te Amsterdam.

OVERGEPLAATST:

Winger, Lyman P.; van Groningen naar het Hoofdkantoor te Den Haag.
Butler, Kenneth L.; van Delft naar Leeuwarden.
Wolthuis, Robert K.; van Utrecht naar Leeuwarden als G.P. van Harlingen.
Vaterlaus, Rodney F.; van Mechelen naar Groningen.
De Hart, Guy K.; van Zendelingenschool naar Delft.
Jansen, Lambertus; van Leeuwarden naar Arnhem.
Van Kampen, Kent R.; van Zendelingenschool naar Arnhem.
Ashton, David C.; van Leeuwarden naar Gent.
Stewart, Gary M.; van Amsterdam naar Zeist als G.P.
Westra, Gerald J.; van Zeist naar Ede als G.P.
Lemon, Richard S.; van Arnhem naar Amsterdam.
Le Mond, Kenneth J.; van Utrecht naar Eindhoven.
De Young, Donald R.; van Den Helder naar Utrecht.
Harris, Phillip D.; van Eindhoven naar Utrecht.
Ferwerda, Gene A.; van Zendelingenschool naar Den Helder.
Calder, Milo D.; van Arnhem naar Rotterdam.
Capener, Homer D.; van Rotterdam naar Arnhem.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Van Slooten, Don; van Monterey Park, Californië, naar Zendelingenschool.
Litster, Byron W.; van Bountiful, Utah, naar Zendelingenschool.
Halliday, Howard D.; van Ray, Utah, naar Zendelingenschool.
Evans, Louis L.; van Salt Lake City, Utah, naar Zendelingenschool.
Visser, Minke; van Salt Lake City, Utah, naar Zendelingenschool.
Hulet, Ella M.; van Salt Lake City, Utah, naar Zendelingenschool.

Don Van Sloten

Byron W. Litster

Minke Visser

Howard D. Halliday

Louis L. Evans

Ella M. Hulet

VERTROKKEN:

- Herman K. Hatch. Aangekomen 12 april 1954. Vertrokken 8 november 1956.
Werkzaam geweest: Hoofdkantoor, Delft, Hilversum als G.P., Amsterdam, Apeldoorn als G. P., Arnhem, Den Haag.
- Larry H. Brim. Aangekomen 12 april 1954. Vertrokken 8 november 1956.
Werkzaam geweest: Hoofdkantoor, Mechelen, Ede, Den Haag als assistent in de Zondagsschool en de O.O.V., Groningen als D.P., Den Haag als Zendingssecretaris.
- Harold D. Winterton. Aangekomen 12 april 1956. Vertrokken 8 november 1956.
Werkzaam geweest: Gouda, Groningen, Den Haag, Tilburg, Ede als G.P., Den Haag.

*Hoog boven de mensen en hun klein bestaan
Zweeft er een vlucht breed-vleugelig' accoorden,
Dat zijn mijn booden, mijn getrouwe woorden,
Die mijn ver lief vertroosting brengen gaan.*

*Vrees niet! de menschen zullen 't niet verstaan,
Schoon zij het groot geruisch der vleug'len hoorden,
Menschen zijn klein, hóóg is der Lied'ren baan.
Zij kunnen hen niet vatten, noch vermoorden.*

*Zoo ga dan snel, mijn zang, mijn afgezant!
Breng zachten troost! — Mijn lief is zeer verlaten,
De nacht is koud en duister 't eenzaam land, —*

*O mijn verlaten, — o mijn arm, droef Lam!
Het doet zoo bang om zijnen Herder blaten,
Of die niet keerde, — en het halen kwam!*

Frederik van Eeden.

VREDE

*Vrede spreid gij uw zachte vleugels
Over de donkere aarde heen -
Over de moeden en gewonden,
Over de duizenden, die verzwonden,
Over al die snikkende monden,
Die verbleekt zijn van geweën!*

*Vrede daal gij uit de lichte sferen,
Waarheen gij vluchttet voor deze wereldsmart,
Daal over hen, die u hebben verraden,
En over de dwazen, die op u smaadden,
En over de blinden, die om u baden,
Daal - daal gij weder in ons hart!*

*Opdat uw liefde daar weder wone,
Opdat uw liefde ons weer genas -
Liefde bove' onze ijdele wenschen,
Liefde over alle ijdele grenzen,
Liefde alleen, van mensch tot menschen,
Die eindelijk leerden wat liefde was!*

C. S. Adama van Scheltema.